Un cenaclu în efervescenţă

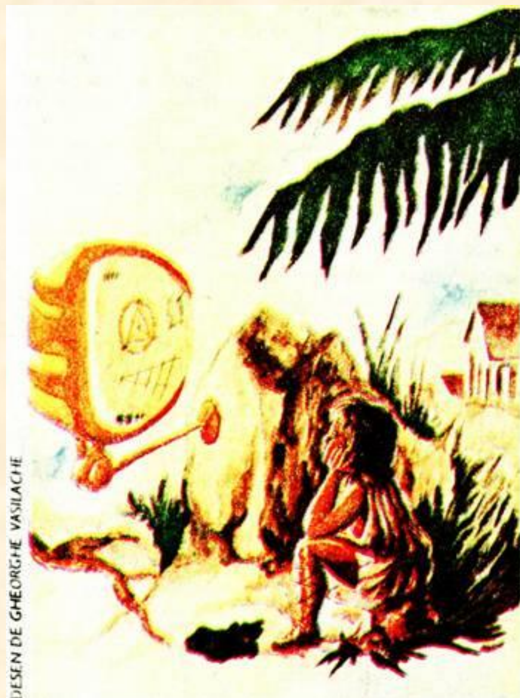
Din vara anului 1983, am devenit poştaşul radiobibliotecii SF, transformată mai tîrziu în cenaclul de anticipaţie radiofonic. Desigur că, în ciuda anumitor deficienţe structurale (nu ne putem vedea în cadrul unor şedinţe, iar eu nici măcar nu mă pot auzi, deoarece aparatul pe care-l am nu prinde programul III), acest cenaclu este cel mai cuprinzător din ţară. În ultima vreme, am început să primesc zeci de scrisori de la „oamenii mei invizibili”. Lucrul cel mai îmbucurător însă este că s-a fi format un nucleu de fani talentaţi, unii chiar foarte, printre care îi voi numi pe Cristian Popescu, inginer din Bucureşti, pe Ruxandra Andrian şi Cristian l.ăzărescu, studenţi din Capitală, pe Oana Otilia Grigoriu şi Mihai Bengulescu, elevi bucureşteni, dar şi pe ascultători din alte unghiuri ale ţării, ca Iuliu-Cristian Vernescu din Rm. Vîlcea, Liviu Pîrţac din Petroşani, Nicolae Ganea din Agnita, Constantin Cozmiuc din Timişoara, Magdalena Baloi din Slatina, Constantin Buiciuc diu Lugoj, Theodor Tudoroiu din Piteşti, Mircea Popa din Jidvei, Călin-Adrian Ionescu din Buzău.

În almanahul de faţă publicăm „povestirea” de 409 cuvinte a Oanei Grigoriu (13 ani!), transmisă la emisiunea radio „Steaua polară”.

(Adrian Rogoz).

MONTAGNE RUSSE

OANA GRIGORIU

HOMINIDUL se pierdu în urmărirea fiarei prin pădurea ecuatorială. Deodată suliţa îi încremeni în mînă, schimbîndu-şi aspectul, torsionîndu-se, căpătînd forme dintre cele mai curioase. În scurt timp, din părul lung de peste doi metri nu rămase decît un ciot, sau mai bine-zis nu rămase nimic, căci HOMINIDUL ţinea în palmă o minusculă armă alb-albăstruie cu multe butoane colorate şi cu un mic trăgaci. Îşi continuă drumul înfricoşat, ajungînd în sfîrşit la rîu. Se aplecă... Dar, în aceeaşi secundă, scoase un ţipăt de spaimă. Coama de păr lung dispăruse cu desăvîrşire, în locul ei făcîndu-şi apariţia un cap cu doi ochi mari, limpezi, cu o pieptănătură impecabilă, şi cu o frunte înaltă, inteligentă. Dar uimirea nu i se opri aici. Plecîndu-şi privirea, văzu îngrozit cum blana călduroasă de leopard, slujind ca îmbrăcăminte, se dezagrega pur şi simplu. Goliciunea îi fu însă pe dată acoperită de un combinezon lejer, croit pe măsură, dotat cu o centură lată şi numeroase buzunare. HOMINIDUL observă fără greutate că, pentru fiecare nou lucru ce i se ivea în faţa ochilor, găsea sau mai bine-zis, descoperea numele adecvat. Uluitor! Involuntar, în minte îi răsări o întrebare: „De ce m-or fi lăsat aici? Planeta pare pustie. Va trebui în curînd să le spun să vină să mă ia!” În zare, apăru fantoma unei rachete interspaţiale: „Dar

iat-o! A şi...” Vocea i se pierdu în gîtlej, uitînd ceea ce voia să spună. Nu mai reuşi decît să articuleze cîteva sunete fără noimă... Mut, privea speriat cum combinezonul, la rîndul său, începea să se „evapore”, cum minuscula armă, bazată pe principiul laserului, se alungea, se alungea, transformîndu-se, rînd pe rînd, într-o bîtă, apoi într-o ramură de copac şi în sfîrşit într-un mic mugur verde. HOMINIDUL simţi cum fire de păr răzleţe îi acopereau cu repeziciune, la început doar faţa şi mîinile, apoi întregul trup, cum coloana vertebrală începu să-l apese, ca şi cum ar fi purtat pe spate o greutate uriaşă, făcîndu-1 să se încovoaie, pînă ajunse să se tîrască în patru labe. Pierzînd capacitatea de a înţelege, cît de cît, ceea ce se petrecea cu el, speriat, alergînd în salturi mari, se îndreptă spre cel mai apropiat arbore, în care se cocoţă cu mare uşurinţă, ajutîndu-se de coada încă în creştere. Cum o imensă nucă de cocos îi stătea la îndemînă, se întinse, o culese, o sparse cu îndemînare, şi sorbi laptele cu nesaţ

HOMINIDUL era de-acum un cimpanzeu perfect.

Timpul se curbase strîmb, ducîndu-l în viitorul urmaşilor şi în trecutul strămoşilor săi, pe el — OMUL.